

ROMÁN

INDIGOVÁ

Sečička

LAURA
FRANTZ

INDIGOVÁ
dedička

INDIGOVÁ
Děvicka

LAURA FRANTZ

Copyright © 2025 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *The Indigo Heiress*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Design obálky © Katya Evdokimova / Arcangel

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Jana Nagypálová
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-216-6

Venované mojej mame
Irene Sylvii Blantonovej

PROLÓG

Ludská tvár je nepochybne
tou najväčšou záhadou.

Madame de Staël

PLANTÁŽ ROYAL VALE, VIRGÍNIA

FEBRUÁR 1774

Uprostred tichého salónu farby medenej patiny sedela Juliet na vyrezávanej stoličke. Trvalo to už tri hodiny. Potlačila potrebu myknúť sa a radšej zaťala ruky v päst', ukryté v záhyboch indigovomodrej saténovej róby. Maliar ju sústredene pozoroval a ju bolel chrbát a hrýzla spodnička. Takmer zabudla dýchať. Z ruže, ktorú zvierala v ruke, sa dvíhala vôňa, a umelec jemnými ťahmi štetca zachytával jej ružové lupienky. Portrétista John Singleton Copley na ňu hľadel tak odvážne, že by si to nedovolil nikto okrem jej manžela. Ako dlho trvá namaľovať miniatúru, drobný akvarelový portrét na slonovinový podklad?

„Máte nezvyčajnú tvár, slečna Catesbyová,“ povedal jej po hodine pózovania.

Nezvyčajnú? V jeho slovách pocítila frustráciu. Nepochybovala, že jej krása maliarovmu štetcu unikala, pretože tú nebolo ľahké zachytiť. Niektorí o nej hovorili, že je úchvatná. Krásaviceou v rodine bola Loveday. *Ravissante*, očarujúca, tak ju volal ich bývalý francúzsky učiteľ tanca.

Ako sa k nim vlastne tento maliar dostal? Na to, že Copley bol synom skromného majiteľa trafiky z Nového Anglicka, si viedol celkom dobre. Jej otcovi sa nejako podarilo odlákať ho od bohatých klientov v Novom Anglicku, aby maľoval tu na Juhu. Ako, to bolo záhadou. Veď oni sami si to sotva mohli dovoliť.

„To máš odo mňa na narodeniny,“ trval otec na svojom, keď sa tento mladý umelec pred niekoľkými dňami zjavil u nich vo dverách. „Svoje milované dcéry som mal dať namaľovať už dávno.“ Oddaným pohľadom rýchlo pozrel na úslužnú Loveday. „Premyslite si, čo si oblečiete, a Copley sa postará o všetko ostatné.“

Loveday tleskla rukami a ladne sa zatočila vo vstupnej hale Royal Vale.

„Ja si vezmem tie šaty z malinového hodvábu. Alebo možno tie z modrého brokátu.“

Juliet sa usmiala, pretože sestere nechcela kaziť dobrú náladu. „Ja si teda dám šaty z indigového taftu a na krk ten tesný čierny náhrdelník zo soboliny.“

Ich otec s trúchlivým výrazom prešiel do svojej pracovne.

„Kiežby tu s nami bola vaša matka,“ povedal.

Sestry zastali vo dverách pracovne. Ozývalo sa len pokorné ticho.

Otec si sadol za mahagónový pracovný stôl a začal sa prehrávať v neporiadku, ktorý na ňom mal.

„Takisto chcem od jednej i druhej prameň vlasov. Veď viete, v pozlátenej kovovej škatuľke. Dám na to vygravírovať dátum.“

„Samozrejme, otec,“ odpovedala Loveday. „To bude vkusný detail.“

Juliet naňho zmätene hľadela. Zvyčajne sa nesprával tak sentimentálne. V skutočnosti takými pocitmi pohrdal. Čo vlastne hľadá v tých záznamoch, o ktoré sa starala ona namiesto neho? V poslednom čase sa otec o svoje obchodné záležitosti takmer vôbec nezaujímal.

Keď tak nad tým Juliet rozmýšľala, uvedomila si, že už vtedy sa jej na tom celom niečo nezdalo. Do prítomnosti ju vrátil Copleyov barytón.

„Bradu dajte trochu vyššie, slečna Catesbyová.“ Štetec držal vysoko vo vzduchu. Husté obočie mu k očiam položeným blízko seba nepristalo. „Dobre, tak je to lepšie.“

Z opačného konca miestnosti na nich hľadela Loveday, usadená na lavičke pri okne. Bola takou očarujúcou modelkou, že Copley ju chcel zachytiť aj na olejomaľbu a otec sa nechal obmäkčiť. Keďže tento maliar rád maľoval ľudí s tým, čo bolo pre nich dôležité, Loveday sa na kolenách ako kráľ rozvaľoval jej pruhovaný kocúr Hobbes. Dlhو mu to však nevydržalo a zakrátko odcupkal kamsi do domu. Stačilo to však na to, aby portrétista zachytil odtiene jeho oranžového kožúška a dlhé fúziky.

Copley Juliet nenavrhol, aby mu pózovala aj druhý raz. Vycítil jej neochotu? Že sa jej protivilo sedieť v pokoji, keď chcela byť radšej na nohách? Keďže ich to všetkých stálo toľko námahy, bude sa tá miniatúra otcovi páčiť? Bude sa ten portrét na ňu aspoň trochu podobat? Niektorí maliari svojou prácou lichotili. Dúfala, že Copley k nim nepatrí.

Na druhej strane, ako by mohlo trochu takéhoto lichotenía uškodiť?

Mám na starosti spravovanie troch plantáží a to si vyžaduje veľa písania a ešte viac obchodovania, pričom to so sebou prináša takú únavu, akú si viete sotva predstaviť. Pre prípad, že by ste to pre dievčinu takú mladú, ako som ja, považovali za príliš zaťažujúce, dovoľte, aby som vám na to odpovedala takto: Uisťujem vás, že sa považujem za šťastnú.

Eliza Lucasová Pinckneyová

Indigová modrá bola a vždy bude jej najobľúbenejšou farbou. Čo na tom, že z tejto rastliny* sa vyrába nielen výberový čaj a lieky, ale aj atrament a dokonca odpudzuje hmyz, keď ňou pošúchajú konské opraty? Alebo že sa z jej vzácnych listov získava nezvyčajné modré farbivo? Starostlivosť o sto akrov** indiga si vyžadovala stovky skúsených rúk. Niektorí ho nazývali modré zlato. Nádej na tohtoročnú úrodu bola to jediné, čo držalo Catesbyovcov nad vodou.

* Nejde o pravé indigo, ale pravdepodobne o rastlinu *Baptisia tinctoria*, ktorá sa používala ako domáca náhrada pravého indiga. (pozn. prekl.)

** Sto akrov je 40,47 hektára pôdy. (pozn. prekl.)

Juliet cválala pomedzi polia plné púčikov, ktoré sa rozprestierali do všetkých strán až po horizont, a cítila sa malá, bezvýznamná a stratená. Rozhodne nie ako „indigová dedička“, ako ju občas nazývali. Túto zavádzajúcu prezývku neznášala, pretože za rodinný úspech platila takmer vlastnou dušou.

Zoskočila z ľahkej dvojkolky a chránená pred poludňajším slnkom slameným klobúkom postavila sa tvárou v tvár Emmetovi Nashovi, jednému z otcových správcov plantáže, ktorých si najímal v Montserrate. Podišiel k nej s klobúkom v ruke a po tmavej vráskavej tvári mu stekal pot. Pohľadom preletel po jej šatách plných volánov a ozdôbok, ktoré svedčili o tom, že si vyšla na popoludňajšiu prechádzku a nie aby len tak nečinne postávala na rozhorúčenom poli. Už teraz ich mala naspodku špinavé. Pohľadom skĺzla k zemi, aby zakryla zúfalstvo z toho, čo všetko ešte bolo treba spraviť. Niekedy sa cítila ako veterná ružica, zmieňajúca sa rôznymi smermi.

„Mali ste čas prezrieť si posledné kade s farbivom, slečna Catesbyová?“ opýtal sa.

„Tie kade, ktoré nás stáli takmer toľko, koľko nám vyniesla minuloročná úroda ryže?“ odvetila vecne.

Zvraštil tvár a nasadil si klobúk na hlavu.

„K tomu pridajte ešte cenu niekoľkých sudov s tabakom z Royal Vale.“

Preglgla nadávku, akú by žiadna dáma nevypustila z úst, a unavene vykročila za správcom, dvíhajúc si sukne až ku kolenám, aby si ich ešte viac nezašpinila. Nad ranným kúpeľom sa len pousmiala, pretože pod pazuchami cítila vlhko a natesno zošňurovaný živôtik mala skrz-naskrz prepotečný. Jej otec bol znova vo Williamsburgu, takže kto iný by sa mal postarať o záležitosti na plantáži a vziať na seba všetku zodpovednosť?

Určite nie Loveday.

Jej mladšia sestra na ňu pravdepodobne čakala a upínala sa na sľub, že pôjdu na oslavu vo Forrest Bend. Najprv sa však musí pozrieť na tie kade.

Pod širokou a napohľad nekonečne dlhou strechou sa nachádzalo množstvo púmp, rôznych mechanizmov a nádrží, ktoré čakali na indigo. Keď sa naplnili, zapáchali tak veľmi, že museli byť od panského domu vzdialené aspoň pol míle*. Hoci tu vznikal krásny produkt, výroba indiga bol nesmierne zapáchajúci proces.

„Potrebujeme viac robotníkov,“ povedala.

„Slečna Catesbyová, potrebujete viac rúk, ktoré majú skúsenosti s indigom, a bežní robotníci ich zvyčajne nemajú.“ Stiahol si klobúk hlbšie do čela. „Z juhu by sme mohli doviezť tých najlepších otrokov z cukrových plantáží a vymeniť ich za tých najmenej výkonných tu u nás.“

Chcela si odpluť, čo sa však na dámu vôbec nepatrilo. Belle Isle, ich plantáž v Karolíne, im bola už roky trňom v päte. Tamojší správcovia na nič nedbali, lebo boli ďaleko, močaristá pôda bola náchylná na choroby a otroci na tom boli veľmi zle. „Viete, čo si myslím o Belle Isle.“

Nash odmerane prikývol. „Čo sa týka nákladov, nové kade nepotrebujú toľko opráv.“

„Kade sú to posledné, na čo teraz myslím,“ priznala. „Môžeme len dúfať, že škody, ktoré počas posledného obdobia sucha napáchali kobyľky, sa nezopakujú.“

„Kvôli tomu sme prišli o polovicu úrody.“

A s tým aj o peniaze. Škody, ktoré utrpela ona aj ostatní pestovatelia indiga, boli nevyčísliteľné a ešte viac zadlžili. Ak bude tohtoročná úroda dobrá...

Potlačila povzdych a otočila sa k svojmu ľahkému vozu.

„Musím ísť.“

* 1 míľa je 1,6 km (pozn. prekl.)

Dvojkoľesový voz Catesbyovcov sa rútil dubovou alejou a staré konáre stromov prinášali vytúžený tieň. Keď si Juliet tísila ruky bližšie k telu, aby zakryla mokré škvرنy na svojich hodvábných šatách, cítila na rozpalenej tvári dotyk vánku. Vedľa nej Loveday trkotala, akoby táto letná páľava bola úplne neškodná. Ako to, že sa jej sestra vôbec nepotí? Loveday vravela, že sa len „rosí“. Je to vari tým, že je taká drobná a pôvabná? Juliet si vedľa nej pripadala ako amazonka.

Loveday vytiahla vejár a ovievala sa ním. Bolo bezvetrie.

„Frances nám sľúbila, že vo Forrest Bend bude zmrzlina. Vieš, podľa toho receptu z kuchárskej knihy od Hannah Glasseovej, ktorý mama dala pani Ravenalovej a ktorý jej tak chutil. Dávala nám ju do cínových misiek. Ja mám radšej malinovú, no teraz som si spomenula, že ty máš slabosť na broskyňovú.“

Nie, na indigo, takmer podpichla sestru. Keďže sa blížil čas prvého zberu, všetky Julietine myšlienky boli modrej farby.

„Ktovie, či tam budú Judith a Lucy. Banujem, že sme sa minulý mesiac pohádali, ale nedokážem mlčať, keď o tebe hovoria, akoby si bola nádennička na poli, a komentujú tvoju pleť...“

„Na tom nezáleží.“ Juliet jej venovala krivý úsmev. „Na poliach som až príliš často, a hoci mám vždy na hlave klobúk, slnko sa cezeň dostane.“

„Musíš vyskúšať moju medovú masku s ružami. V bylinkovej špajze mám pre teba nachystaný nový téglík.“ Loveday sa zhlboka nadýchla, akoby si tú vôňu práve vychutnávala. „Daj si na noc na tvár dve drachmy* medovej masky s ružami a vínnym kameňom a ráno to opláchni citrónovou šťavou.“

„Ruže zbožňujem, ale toto už je na mňa príliš.“

* Staroveká jednotka používaná v lekárnictve. Jedna drachma je 4,36g. (pozn. prekl.)

„Prosím, vyskúšaj to. Kvôli mne. Džentlmeni nemajú v láske pehavé ženy.“

„Čože? A čo majú džentlmeni v láske?“ Juliet to nedokázala povedať bez posmechu. „Často nad tým premýšľam.“

„V prvom rade majetok. Dobré známosti.“ Loveday sa zamyslela. „A tvár a postavu.“

„Tým posledným si požehnaná, sestrička.“

„Si načisto predpojatá. Nie som taká krásna, ako by som chcela byť. Som príliš... malá.“

„Lepšie slovo je drobná.“

„Ach, drobná,“ odvetila Loveday s úsmevom, ktorý bol pravdepodobne jej najväčšou devízou. V oboch líkach sa jej zjavili jamôčky a pritiahli pozornosť k plným perám, ktoré sa vari nikdy nemračili ani nehnevali a vždy boli len rozkošné.

„Pri tebe vyzerá aj ten najnižší muž vysoký a to je pre týchto hrdých Virgínčanov vždy výhra. A si rovnakým stelesnením zmyselnosti ako zamat a – ako hovorí Shakespeare – len tak sa nerozpustíš vo vzduchu*.“

„To sa nikdy nestane, pretože až príliš rada maškrtím.“

„A rada nosíš poriadne stiahnutý živôtik.“ Juliet sa zachichúňala. V poslednom čase sa im podarilo pár šnúrok roztrhnúť. Namiesto komornej sa pri obliekaní spoliehali jedna na druhú. Raz im to išlo lepšie, raz horšie.

Loveday sa na sestru pozrela spod širokej striešky slameného klubúčika, na ktorom jej povievali fialkasté stužky.

„Nemôžem sa vydať skôr ako ty. Aj v Písme sa hovorí, že nie je zvykom vydať najmladšiu dcéru skôr ako najstaršiu.“

„Na staré zvyklosti sa už nehľadí. A okrem toho, v Amerike niet takého muža, ktorý by ma zaujal. Mám priveľa práce s riešením otcových záležitostí, aby som mohla myslieť na dvorenie.“

* odkaz na Shakespearovu hru *Búrka* (pozn. prekl.)

Znova šibla vejárom. „Asi som hlboko v srdci beznádejná romantička. Kiežby som sa viac podobala na tetu Damarus – a bola spokojná sama so sebou.“

„Ktovie, či je byť nezadaná ľahšie pre ženy než pre mužov.“ Juliet si zahryzla do spodnej pery. Mala by priznať, čo sa dopočula od jednej susedy? „Keď je už reč o dvorení, pani Nisbetová mi povedala, že vo Williamsburgu žije vdova, do ktorej sa náš otec zaľúbil.“

Loveday sa v tej chvíli prestala ovievať vejárom a otvorila ústa. „Ty žartuješ!“

„Neviem, či je to pravda.“ Juliet to znova prekvapilo. „Naša suseda však nezvykne ani klebetiť, ani zveličovať.“

„Podrobnosti, sestra, potrebujem podrobnosti!“

„Zatiaľ ich máme veľmi málo. Myslím, že táto vdova sem nedávno prišla z Anglicka na návštevu k svojim príbuzným žijúcim tu vo Virgínii.“

„Tak preto sa otec v poslednom období tak často zdržiava mimo mesta.“ Loveday sa zatvárala zamyslene. „Prečo si myslíš, že nám to nepovedal a čakal, že sa to dozvieme od niekoho iného?“

„Možno je to ešte príliš čerstvé. Úprimne dúfam, že nebude zranený, ak sa ju rozhodne požiadať o ruku a dostane košom.“

„Ach, jaj.“ Loveday vystrúhala smiešnu grimasu. „Znepokojuje ma predstava, že náš otec chodí na vohľady. Nie je práve romantický typ. Je to trochu čudné, no nie?“

Juliet prikývla a premýšľala, ako na to čo najlepšie zareagovať. „Presne tak. Od maminej smrti však vyzerá byť čoraz osamelejší a stratil akýkoľvek záujem o Royal Vale.“

Prešli uličkou a zastali pred tehlovým panstvom Forrest Bend, za ktorým sa namodro trblietala rieka James. Hore tehlovými schodmi vyšli na moskytmi obliehanú terasu a vkročili do elegantnej vstupnej haly, ktorá im sľubovala dôvtipné rozhovory, hudbu a vytúženú zmrzlinu.

Nathaniel Ravenal prechádzal halou rozvoniavajúcou sviecami zo včelieho vosku a privítal ich. Tento muž, dlhoročný pán Forrest Bendu, venoval Juliet oveľa viac pozornosti než jej vlastný otec za celých dvadsaťšesť rokov jej života. Bolo pre ňu ťažké priznať si to, ale popravde, ťažký bol pre ňu aj samotný život. Vyzeralo to, že jeho radosti života Juliet pretekajú pomedzi prsty.

Krstný otec na ňu pokojne hľadel bystrými očami.

„Je na Royal Vale všetko v poriadku?“

Juliet s povzdychom sledovala Loveday, ako sa spolu s utáranou manželkou a dcérami pána Ravenala náhli do salónika. „Zázraky sa rodia z ťažkostí.“

„Jean de la Bruyère*?“ Natiahol si kožené jazdecké rukavice. „Žiť nezdvorilo je grobianske. Najťažšie je dávať. A čo človeka stojí úsmev?“

„Vaše znalosti literatúry nikdy nesklamú,“ povedala mu, pokúšajúc sa o úsmev. Táto ich dlhoročná hra, v ktorej si vymieňali citáty, jej prinášala príjemné pocity. „To vďaka tej vašej vynikajúcej zbierke kníh.“

„Pre teba je otvorená vždy,“ povedal, pokynúc k dverám oproti salóniku, v ktorom bolo zrazu rušno.

Juliet si pomaly zložila rukavičky a najradšej by odišla preč. Dievčenský smiech ju dnes rozčuľoval.

„Mám pocit, že dnes by sa ti zišiel tichý kútik.“ Ravenal vyzeral ustarostene. „Alebo kniha, ktorú si môžeš požičať.“

Vari bolo tú únavu na nej tak veľmi vidieť? Zradili ju výrečné tienie pod očami?

PodĎakovala sa a, kým on vychádzal z domu, vykročila ku knižnici. Keď sa cvalom vzdával po príjazdovej ceste, jeho kôň kopytami víril hustý prach. Juliet nikdy nevedela odolať tichému miestu či dobrej knihe a už vôbec nie na Forrest Bend.

* francúzsky prozaik a moralista žijúci v 19. storočí (pozn. prekl.)

Glasgow na človeka pôsobí ako úctyhodné veľkomesto... a to ho oprávňuje upútať pozornosť cestovateľov oveľa viac než samotné hlavné mesto.

autorka románov Mary Ann Hanwayová, 1775

GLASGOW, ŠKÓTSKO
JÚL 1774

Medzi tichými stenami pracovne obloženej dubovým drevom Leith Buchanan pozorne čítal list z kolónie Virgínia. Pohľadom sa pristavil na veľavravnej vete.

Je dôležité overiť si rodokmeň mužov i žien rovnako pozorne ako pri muliciach a koňoch. Dobré plemeno v jednom i druhom prípade prináša skutočné bohatstvo.

Ako ho len títo Virgínčania prekvapujú! Skutočné bohatstvo, to áno. Táto rada v sebe niesla naliehavú pravdu, ktorá akoby len zhoršovala jeho už aj tak nevelmi priaznivú situáciu. Prvý raz si neoveroval žiaden rodokmeň. Jeho zosnulá manželka totiž

žiaden nemala. A čo sa jeho týka, viac času venoval svojej lodnej flotile než hľadaniu vhodnej partnerky a teraz má za to pykať. Z kalamára na stole vybral brko, podčiarkol tie jednoznačné slová a nechal atrament zaschnúť. Potom podal list svojmu mladšiemu bratovi.

Euan pozrel najprv na papier, potom spýtavo na brata.

„Ďalší z poučných listov od Nathaniela Ravenala?“

„Dopočul sa, že Havilah zomrela, aj o škandále, ktorý sa s tým spája.“

„Tento je na míle vzdialený od jeho zvyčajných sťažností na politickú situáciu a ceny tabaku.“

„V poslednom čase sa to zvrtilo na osobnejšie témy.“ Leith sa nechystal priznať, že sa s Ravenalom radil o ženách, a to obzvlášť o ženách z Virgínie. Pohľadom zablúdil k zamatovému vrecúšku, ktoré mal sčasti ukryté za kôpkou účtovných kníh. Tie miniatúry od umelca menom Copley si prezeral častejšie, než bol ochotný pripustiť.

Euan sa začítal do listu a vráska medzi obočím sa mu čoraz viac prehľbovala.

„Čo to má znamenať, že odplávaš do kolónií? Nathaniel Ravenal ťa pozýva na návštevu do Forrest Bendu?“

„Uniknúť týmto zbytočným rečiam by mohol byť múdry krok. Aspoň kým neutíchnu.“

„Ak sa tak niekedy stane.“ Euan mu otrčil list. „Len vymeníš jeden nadpis za druhý: *Tabakový kráľ z Lanarkshire opustil svoje obchody a utiekol do Ameriky.*“

„Domnievam sa, že toto si o celej záležitosti myslíš naozaj.“

„Viem, že už máš dosť celej tejto situácie, rovnako aj pohľadu na trúchlenie, čo je s tým spojené.“ Euan sa načiahol k Leithovmu stolu za brúsenou fľašou s whisky a nalial si do pohárika. „Je však múdre opustiť Škótsko a dopustiť, aby tvoja neprítomnosť poškodila tvoje tuzemské záujmy? A čo tvoje dievky?“

„Bella a Cole majú opatrovatelku. O chvíľu dovŕšia tri roky a neznajú, či je ich otec na prechádzke alebo jazdí na koni. A ani matka im nechýba.“

„Nemá im veľmi čo chýbať,“ zašomral Euan a poriadne si odpil. „Nech Boh dá jej strápenej duši večný odpočinok.“

Úľava, ktorú Leith pocítil po Havilahinej nečakanej smrti, v ňom doteraz vyvolávala páľčivú hanbu. Jej strápená duša konečne našla odpočinok, jej zúfalstvo sa skončilo. To jeho však veru nie.

„Možno by bolo lepšie, keby si zostal vdovcom,“ pokračoval Euan. „Alebo tá presvedčili všetci tí dohadzovači, ktorých je ako húb po daždi, keď ide o nás Buchananovcov? Či skôr o naše majetky.“

„Nedovolím, aby sa tu niekto hral na Amora. Nevestu si vyberiem sám, a to oveľa pozornejšie ako prvý raz. Možno je vhodné rozhliadnuť sa po nej mimo Škótska.“

„Deva z kolónií?“ Euan sa zavrtel na stoličke. „Ty určite žartuješ. A ak mám byť úprimný, neviem, aká Američanka by si tá vzala.“

Leith poskladal list a vrátil ho do zásuvky v stole. „Myslím si, že ak by jej na mne záležalo, minulosť by nebola problém.“

„V tom prípade ti pri jej hľadaní prajem veľa šťastia. Keďže ktorakoľvek škótska deva by sa nepochybne dala presvedčiť a zaslepiť menom Buchanan, americká by sa nemusela dať tak ľahko očariť.“

„Jediné, čo chcem, je žena, ktorej sa dá dôverovať. Matku pre svoje deti. Neznám, či do toho nejako patria aj city. Boli to práve city, ktoré ma minule dostali do tejto bezradnej situácie.“ Posadil sa chrbtom k oknu s výhľadom na ulicu Trongate. „Bolo by dobré, keby budúca pani Buchananová mala dobrý pôvod, keby mala šťastný osud a keby vedela odolať pokušeniu a lákadlám.“

„Múdre slová.“ Euan pohľadom prešiel k stene obloženej drevom. „Čo sú to tie modré kôpky pod oknom?“

„Indigo.“

„To je tá nová plodina, do ktorej teraz investuješ?“

„Nie. Investujem do novej dedičky.“

Nasledujúce ráno pani Bailliová, dobre zaoblená žena z Lanarku, ktorá viedla Leithovu domácnosť v Glasgowe, vyprevádzala svojho pána. Leith s najnovšími výtlačkami novín *Glasgow Courant* a *Glasgow Journal* v ruke schádzal dolu širokými vonkajšími schodmi, ktoré ústili na Virginia Street. Buchnutie vchodových dverí na jeho dome zaznelo naraz s výstrelom z dela, ktorý o šiestej hodine informoval Glasgovečanov, že dorazila pošta. Jemný dážď zanechával na kamennej dlažbe klzký povrch a Leithova vychádzková palička z malaccového dreva rytmicky klepkala v rannom zhone, zatiaľ čo on smeroval na námestie Plainstones k soche kráľa Billyho*, aby sa tam stretol spolu s ďalšími tabakovými lordmi odetými v šarlátových plášťoch**.

Dýchal plytko, pretože rieka Clyde, ktorá tiekla srdcom Glasgowa, zapáchala uprostred leta obzvlášť silno. Tento pach sa miešal s nevábnuou vôňou vlhkého machu a starých kameňov, podobne ako v hlavnom meste Škótska vzdialenom približne päťdesiat míľ. Edinburgh bol síce väčší, no nemohol sa rovnať Leithovmu rodisku s vychýrenými lodiarskymi dielňami, výrobou kvalitného ľanového plátna, sedemnástimi kľukatými uličkami a majstrovsky postavenými mostmi.

* Kráľ William III. (pozn. prekl.)

** Tie boli symbolom moci a bohatstva a nosili ich práve obchodníci s tabakom. (pozn. prekl.)

Pri dažďom zmáčanej bronzovej soche svietila skupinka mužov v parochniach a červených plášťoch podobne ako červené kardinály*, ktoré si pamätal z koloniálnej Ameriky. Keď k nim podišiel, všetci sa otočili jeho smerom. Už dlho sa zdráhal zdraviť ostatných obchodníkov bozkom na obe líca, pretože odmietal preukazovať prílišnú priazeň mužom, ktorí by ho najradšej prebodli. A takisto nedokázal vystáť parochňu, v ktorej mu bývalo horúco. Vlasy mal teda stiahnuté vzadu čiernou hodvábnou stuhou do chvosta.

Neusmieval sa. Ani oni sa naňho neusmievali, len hľadeli so slizkým výrazom v očiach, akoby striehli na jeho ďalší krok. Bol šachovou figúrkou. Vždy bol súčasťou hry a od úkladov a vrtochov ostatných tabakových lordov sa držal bokom, pričom sa ich neustále snažil prekabátiť. Bola to nikdy nekončiaca namáhavá a neľútostná hra a niektorí o ňom hovorili, že on v nej nadpriemerne vyniká.

Francis Oswald jemne ohrnul tenké pery, no vyzeralo to skôr ako grimasa než úškrn.

„Dáme si spolu poobede za kalíštek, Buchanan, aby sme prebrali ten úver, dobre?“

„Dobre,“ odvetil Leith, načúvajúc monotónnym hlasom okolo. Muži boli nepokojní a nálada bola priam ponurá, nepochybne pre nespokojné hlasy tabakových plantážnikov spoza Atlantiku. Od škótskej úverovej krízy v roku 1772 obchody začali znova prekvitať a hoci mu bolo ľúto ostatných obchodníkov, ktorí utrpeli straty, keď to bolo bezpečné, poskytoval pôžičky s vysokými úrokmi.

O pol minúty už mal ich spoločnosti dosť a rezko vykročil smerom k banke, ktorú vlastnil. V zástupe ho nasledovali menší miestni kupci a obchodníci, ktorých poznal po mene, a zahŕňali ho zdvorilými, no zväčša rovnakými otázkami.

* druh červenej pinky, ktorá žije v Amerike (pozn. prekl.)

„*Glasgow Lass, Glasgowská deva, príšerne mešká, pane. Mohla sa stratiť niekde na mori?*“

„Nájde sa na vašej ďalšej lodi smerujúcej do Virgínie miesto na výroby zo skla či kaliko?“

„Znáte už, kedy otvoríte tú novú výrobnú keramiky, pane?“

„Je dnešok tým dňom, kedy sa chystáte oznámiť dátum vyplávania vašich lodí do kolónií?“

„Prosím vás o stretnutie vo vašej učtárni, pán Buchanan, ak by to bolo možné.“

Odpovedal im stroho a útržkovito, zatiaľ čo kráčali popred ošumelé iónske stĺpy na Merchants House, Kupeckom dome, ktoré boli zdobené reliéfmi a nápismi odkazujúcimi na jeho založenie v roku 1601.

Vystúpil na schodík a masívnym kľúčom odomkol budovu obchodníckeho cechu. Ako mestský cechový sudca*, čo bol najvyšší titul medzi obchodníkmi, mal každodennú úlohu odomykať túto veľkú budovu.

Zvykol prejsť dlhou rokovacou sálou a pristaviť sa pred portrétom svojho otca, jedného z mnohých významných obchodníkov z minulosti, ktorý visel na drevom obloženej stene. Na druhej stene boli cechové stanovy, no sotva ich potreboval čítať, pretože si ich vryl do pamäti. Ak sa vydá na plavbu do Virgínie, toto miesto mu bude chýbať najviac. Je to stelesnenie jeho cieľov, neveľkých neúspechov a veľkých víťazstiev. Toto miesto bolo presiaknuté atramentom a peniazmi, obchodníckym duchom a ambíciami.

To všetko patrilo k bohatstvu Glasgowa.

* husto tkané bavlnené plátno (pozn. prekl.)

** Dean of Guild je titul pre škótskeho mestského úradníka, ktorý zastupoval cechy a dozeral na remeslá a stavby. (pozn. prekl.)